Číslo jednací: 6To 59/2014 -

U S N E S E N Í

Městský soud v Praze ve veřejném zasedání konaném dne 11. března 2014 projednal odvolání, které podal obžalovaný [Jméno a Příjmení 1], nar. [Datum] v [Místo], [Stát], státní občan ČR, bytem [Místo], proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 5. prosince 2013, sp.zn. 9T 210/2012, a rozhodl t a k t o :

Podle § 256 tr. řádu se odvolání z a m í t á.

O d ů v o d n ě n í

Napadeným rozsudkem Obvodní soud pro Prahu 2 uznal obžalovaného [Jméno a Příjmení 1] vinným skutkem kvalifikovaným jako přečin usmrcení z nedbalosti podle § 143 odst. 1, 3 tr. zákoníku, jehož se dopustil tím, že dne 26. 8. 2011 kolem 15.55 hod řídil osobní motorové vozidlo tov. zn. BMW 530 D Gran Turismo, r.z. [Číslo 1] v Praze 5, po ulici Xxx ve směru od ulice xxx k ulici xxx a v místě u křižovatky s ulicí Xxx a Xxx nerespektoval pro svůj směr jízdy světelný signál s červeným světlem „Stůj" a rychlostí v rozmezí 123 - 135 km/hod. vjel do prostoru křižovatky, kde se střetl přední částí vozidla s levou boční částí osobního automobilu tov. zn. Opel Astra, r.z. [Číslo 2], které řídil jeho vlastník [Poškozený 1], nar. [Datum], který vjel s vozidlem do prostoru křižovatky z ulice Xxx ve směru od ulice xxx jako první vozidlo po rozsvícení světelného signálu se zeleným světlem „Volno", při střetu se vozidlo Opel Astra otočilo a následně narazilo do sloupu světelné signalizace pro chodce a do trubkového zábradlí, které odděluje vyvýšený ostrůvek tramvajové zastávky a vozovku ulice Xxx, při dopravní nehodě došlo k přetržení bezpečnostního pásu a vymrštění [Poškozený 1] z interiéru vozidla Opel Astra, ten pak následně dopadl do prostoru kolejiště tramvají a utrpěl zranění neslučitelná se životem, dále při dopravní nehodě letící úlomky plastů zranily chodce [Poškozený 2], který se nacházel na vyvýšeném nástupním ostrůvku zastávky tramvaje pro směr Praha-Smíchov a poškodily dva protijedoucí osobní automobily tov. zn. Škoda Fabia, r.z. xxx , registrovaného na fy [Společnost 1], s.r.o a tov. zn. Suzuki Swift, r.z. xxx, které řídil jeho vlastník [Osoba 1] a uvedeným jednáním tak obviněný porušil důležité povinnosti vyplývající z ustanovení § 18 odst. 1, 4 a § 4 písm. c) § 70 odst. 2 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb. o provozu na pozemních komunikacích. Podle § 143 odst. 3 tr. zákoníku uložil obvodní soud obžalovanému trest odnětí svobody v trvání tří let se zařazením pro jeho výkon podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku do věznice s dohledem. Podle § 73 odst. 1 tr. zákoníku byl uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu ve výměře osmi let. Obvodní soud podle § 228 odst. 1 tr. řádu zavázal obžalovaného k povinnosti zaplatit České průmyslové zdravotní pojišťovně škodu částkou 2.442,- Kč.

Proti tomuto rozsudku, v zákonem stanovené lhůtě, podal obžalovaný [Jméno a Příjmení 1] odvolání. Odvolatel v zásadě souhlasí se skutkovým nálezem soudu prvního stupně. Ze svého subjektivního hlediska však byl přesvědčen, že při dané rychlosti své jízdy stihne projet křižovatku ještě na zelený signál ve svém směru. Byl proto překvapen, že z pravé strany do uvedeného prostoru vjelo jiné vozidlo. Má za to, že nalézací soud pochybil při určení právní kvalifikace. Podle jeho názoru mělo být jednání kvalifikováno jako přečin usmrcení z nedbalosti podle § 143 odst. 1, 2 tr. zákoníku, nikoliv též dle § 143 odst. 3 cit. zák. Vyslovuje názor, že aby šlo o hrubé porušení předpisů dopravy, musí jít o závažnější porušení předpisů než se předpokládá u porušení důležité povinnosti ve smyslu § 143 odst. 2 tr. zákoníku. Za hrubé považuje judikatura současné porušení předpisů v několika směrech. Vícenásobné porušení předpisů bezpečnosti dopravy k tomu, aby byl naplněn znak jejich „hrubého porušení" dle § 143 odst. 3 tr. zákoníku vyžaduje též judikatura, na kterou odvolatel poukazuje. Pokud mu nalézací soud vytýká porušení ustanovení § 4 písm. c), § 18 odst. 1, 4 a § 70 odst. 2 zákona č. 361/2000 Sb. o provozu na pozemních komunikacích, jde podle jeho mínění o mnohost toliko zdánlivou, neboť nalézací soud mu klade k tíži porušení obecných pravidel silničního provozu a navíc jejich konkrétní podobu. Pro vyšší právní kvalifikaci není dána ani potřebná škodlivost činu předpokládaná § 143 odst. 3 tr. zákoníku. Odvolatel zmiňuje i své osobní poměry. Nebyl dosud soudně trestán, není negativně hodnocen ani v bydlišti a byl přijat k vysokoškolskému studiu. Traumatizující zážitek jej přiměl k návštěvám psychologa. Žádá proto, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil a uznal jej vinným toliko přečinem usmrcení z nedbalosti podle § 143 odst. 1, 2 tr. zákoníku a uložil mu trest nespojený s přímým jeho výkonem. Pokud odvolací soud uvedenému návrhu nevyhoví, uchází se o zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí.

Městský soud v Praze podle § 254 odst. 1 tr. řádu přezkoumal zákonnost a odůvodněnost napadeného rozsudku z hlediska vytýkaných vad, stejně tak správnost postupu řízení, které tomuto rozsudku předcházelo, a dospěl k závěru, že odvolání je zcela nedůvodné.

Jak vyplývá z obsahu spisového materiálu, dosavadní průběh trestního řízení respektoval příslušná ustanovení trestního řádu, obžalovaný [Jméno a Příjmení 1] na právu obhajoby zkrácen nebyl. Nalézací soud provedl všechny potřebné důkazy a skutková zjištění z těchto důkazů vyplývající jsou zcela správná a úplná. Obžalovaný [Jméno a Příjmení 1] se hájí tím, že vjížděl do křižovatky s přesvědčením, že takovou jízdu mu umožňuje zelené signální světlo v jeho směru jízdy. Odvolací soud úvahu obžalovaného připouští, avšak toliko za naprostého ignorování a nerespektování reálné dopravní situace. Při rychlosti jízdy, kterou odvolatel zvolil, dle znaleckého posudku Ing. Gregory v rozmezí od 123 km/hod. až 135 km/hod., se červené signální světlo v jeho směru jízdy rozsvítilo v době, kdy byl se svým vozidlem od hranice křižovatky vzdálen v řádu stovek metrů. Jedná se o prostor velice přehledný, v němž odvolateli ve výhledu na semafory nebránila žádná překážka. O tom, že obžalovaný vjížděl do frekventované křižovatky za signální situace, kterou popisují skutková zjištění nalézacího soudu, svědčí důkazy, na něž soud v odůvodnění napadeného rozsudku oprávněně poukazuje. Nejedená se toliko o znalecké posudky z oboru silniční dopravy a plánek dopravní signalizace firmy ELTODO, nýbrž také

výpovědi svědků, kteří zcela jednoznačně a bez jakýchkoliv rozporů potvrdili, že obžalovaný [Jméno a Příjmení 1] zcela bezohledným způsobem vjel do křižovatky v době, kdy již po delší dobu v jeho směru jízdy svítilo červené signální světlo. Svědkové [Osoba 2], [Osoba 3], [Osoba 4] a [Osoba 5] osvědčili, že obžalovaný vjel do křižovatky v době, kdy již několik vteřin v jeho směru jízdy svítilo červené signální světlo. Výpovědi těchto svědků jsou zcela přesvědčivé, neboť byli ve vozidlech stojících před křižovatkou právě z důvodu červené signalizace ve směru jízdy obžalovaného. Svědkové [Osoba 6] a [Osoba 1] zastavili před křižovatkou ze stejného důvodu, když jeli po Xxx ulici v protisměru obžalovaného. Svědek [Osoba 7] vypověděl , že poškozený [Poškozený 1] vjel ze svého směru jízdy do křižovatky na zelené signální světlo, navíc s určitým zpožděním. Svědkyně [Osoba 8] jela ze směru opačného než poškozený a vypověděla, že ke střetu došlo poté, co se jí rozsvítilo zelené signální světlo a ona navíc ještě zkontrolovala situaci na Xxx ulici. Obvodní soud poukazuje i na výpovědi chodců [Poškozený 2] a [Osoba 9], kteří neposkytli žádné jiné informace, než takové, jaké obvodní soud zjistil z výpovědí jmenovaných motoristů. Nalézací soud oprávněně dospěl k závěru, že obžalovaný [Jméno a Příjmení 1] svým jednáním porušil ustanovení § 4 písm. c) a § 70 odst. 2 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb. o pravidlech silničního provozu. Způsob jakým obžalovaný vozidlo řídil, rychlost jízdy v násobku přesahující maximální rychlost dovolenou, flagrantní nerespektování signalizačního zařízení a zcela vědomý hazard se životy ostatních účastníků silničního provozu nelze posoudit jinak než jako hrubé porušení zákonů dopravy. S ohledem na neodčinitelné následky takového jednání odvolatele postupoval soud prvního stupně v souladu se zákonem, pokud jej uznal vinným přečinem usmrcení z nedbalosti podle § 143 odst. 1, odst. 3 tr. zákoníku.

Při rozhodování o druhu a výši trestu obvodní soud zjevně podcenil jednání odvolatele, pokud mu uložil trest odnětí svobody téměř na dolní hranici zákonné trestní sazby § 143 odst. 3 tr. zákoníku. Způsob, jakým obžalovaný hazardoval se životy další osob, při nerespektování alespoň těch nejzásadnějších zásad ohleduplnosti, zasloužil trest odnětí svobody podstatně přísnější. Oprávněně obvodní soud neshledal žádné předpoklady pro podmíněný odklad výkonu tohoto trestu. Trest zákazu činnosti uložil nalézací soud ve výměře v horní polovině zákonné trestní sazby. Odvolací soud již vyjádřil své mínění o způsobu jízdy obžalovaného [Jméno a Příjmení 1]. Musí poukázat navíc na jeho evidenční kartu řidiče, která vykazuje aktuální stav bodového hodnocení sedmi body. Obžalovaný [Jméno a Příjmení 1] je řidičem zcela nezodpovědným, v evidenční kartě má vyznačeno pět vážných přestupků. Jako ilustraci přístupu obžalovaného k této dopravní nehodě a jejím následkům je třeba poukázati na skutečnost, že dne 19. října 2013 ,poté, co mu byl zadržen řidičský průkaz dne 26. srpna 2011 po předmětné dopravní nehodě, řídil osobní automobil tov. zn. BMW, RZ [Číslo 3] v Praze xxx . Tato informace vyplývá z rozhodnutí Magistrátu hl.m. Prahy ze dne 5. prosince 2013, sp.zn. S-MHMP-1375483/2013. O tom, jak obžalovaného předmětná událost traumatizuje, lze proto s úspěchem pochybovat. Odvolací soud z uvedených důvodů neshledal žádný důvod k uložení trestu zákazu činnosti pod horní hranici zákonné trestní sazby. Pochybení nalézacího soudu ve výroku o trestu však z důvodů § 259 odst.4 tr.řádu v neprospěch odvolatele odstranit nemohl.

Výrok o náhradě škody je zcela správný, neboť nebyl shledán žádný důvod, proč by obžalovaný [Jméno a Příjmení 1] neměl nést odpovědnost za způsobenou škodu.

Z důvodu naprosté nedůvodnosti odvolání rozhodl Městský soud v Praze tak, jak je ve výroku uvedeno.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení n e n í další řádný opravný prostředek přípustný.
Lze však proti němu podat dovolání ve lhůtě dvou měsíců od doručení tohoto rozhodnutí, proti němuž dovolání směřuje. Dovolání se podává u soudu, který ve věci rozhodoval v I.stupni, rozhoduje o něm Nejvyšší soud České republiky. Nejvyšší státní zástupce může podat dovolání pro nesprávnost kteréhokoliv výroku ve prospěch i v neprospěch obžalovaného, obžalovaný jen pro nesprávnost výroku, který se ho bezprostředně dotýká, a to pouze prostřednictvím obhájce, jinak se takové podání nepovažuje za dovolání, byť by bylo takto označeno. Nezbytný obsah dovolání je vymezen v ustanovení § 265f) tr.ř., dovolání je možno podat jen z důvodů uvedených v ustanovení § 265b) odst. 1 písm. a – l) tr.ř. Důvody dovolání je možno měnit jen po dobu běhu dovolací lhůty.

V Praze dne 11. března 2014

JUDr. Tomáš S t u c h l í k, v.r.
předseda senátu

Za správnost:
M.D.